

„Iată Mirele, ieșiți-I în întâmpinare”

24 februarie 2008

Gili Cârstea

Nunta Mielului, ultima și cea mai importantă lucrare a planului de mântuire, nu trezește niciun fel de interes în poporul nostru, deoarece nu este văzută a avea vreo legătură cu noi personal. Se crede că este o tranzacție petrecută în cer, prin care Hristos primește împărăția și intră în rolul de Împărat al împăraților și Domn al domnilor.

Se întâmplă așa deoarece nu am reușit să vedem natura puternic metaforică a scrierilor lui Ioan, deși am fost insistent invitați să acordăm atenție maximă cărților Daniel și Apocalipsa. Noi am luat ad litteram afirmația că mireasa lui Hristos este cetatea sfântă, fără să ne întrebăm în ce fel i se poate da ei “să se îmbrace cu în subțire, strălucitor și curat,” adică faptele neprihănite ale sfinților.

Acesta este unul dintre motivele pentru care ultima generație a poporului lui Dumnezeu va fi luată prin surprindere, și găsită nepregătită, de strigătul de la miezul nopții: “Iată Mirele, ieșiți-I în întâmpinare!” Strigătul de la miezul nopții fiind Marea Strigare, al cărei început a fost în 1888, este ușor de înțeles că solia neprihănirii lui Hristos urmărea să pregătească un popor pentru nunta Mielului, adică unirea dintre divin și uman.

Pilda celor zece fecioare, studiată în lumina pasajului din Maleahi 3:1-3, descoperă că nunta va lua prin surprindere pe așteptătorii Mirelui, deși nu trebuia să fie așa. Maleahi spune că Solul legământului (cel veșnic) va intra “deodată” în templul Său, iar pilda spune că a avut loc o amânare, o întârziere a scopurilor lui Dumnezeu, fără să spună care sunt cauzele acestei amânări. Noi astăzi știm bine de ce a fost amânată nunta.

Prin urmare, în imediata proximitate a nunții Mielului, biserica doarme în totalitate. Strigătul de la miezul nopții marchează o drastică linie de despărțire în poporul lui Dumnezeu. Se delimitează vizibil două categorii de credincioși care până atunci nu puteau fi identificate precis, deoarece toate aveau candelă și toate așteptau venirea Mirelui. Și, așa cum vom vedea, delimitarea este produsă de concepția despre caracterul lui Dumnezeu. Iată ce spune inspirația:

„Categoria reprezentată prin fecioarele neînțelepte nu sunt ipocriți. Ei au un interes pentru adevăr, au mărturisit adevărul, se simt atrași de cei care cred adevărul; dar ei nu s-au predat lucrării Duhului Sfânt. Ei nu au căzut pe stânca Isus Hristos, nu au permis ca vechea lor natură să fie zdrobită... Duhul lucrează asupra inimii omului în de acord cu dorința și consimțământul acestuia de a fi implantată în el o nouă natură; dar cei din clasa reprezentată prin fecioarele neînțelepte au fost mulțumiți cu o lucrare superficială. Ei nu cunosc pe Dumnezeu. Ei nu au studiat caracterul Său; nu au avut părtășie cu El; de aceea ei nu știu cum să aibă încredere, cum să privească și să trăiască. Slujirea lor pentru Dumnezeu degenerază în ritualuri. ‘Și vin cu grămada la tine, stau înaintea ta ca popor al Meu, ascultă cuvintele tale, dar nu le împlinesc, căci cu gura vorbesc dulce de tot, dar cu inima umblă tot după poftele lor’ [Eze 33:31]. Apostolul Pavel arată că aceasta va fi caracteristica specială a celor care trăiesc chiar înaintea revenirii lui Hristos” (COL 411).

Uimitor strălucește în acest pasaj solia neprihănirii lui Hristos!

Scopul lui Dumnezeu este acela de a implanta în om o nouă natură, adică cea divină. Rolul Duhului Sfânt, pregătitor pentru această lucrare, descris corect în Ioan, este acesta: “Și când va veni El (Mângâietorul) va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata” (Ioan 16:8). Templul inimii are nevoie de o pregătire pentru instalarea noii naturi, de o lucrare de identificare și recunoaștere a stării deplorabile a inimii conduse de legea păcatului și a morții.

Fecioarele neînțelepte nu au avut urechi pentru așa ceva. Ele au fost mulțumite “cu o lucrare superficială,” deoarece li s-a spus că îndreptățirea este suficientă ca să ajungi în cer, iar implantarea unei alte naturi ar putea fi panteism.

O altă gravă problemă a acestei categorii de credincioși este că “ei nu cunosc pe Dumnezeu,” iar motivul acestei necunoașteri este clar exprimat: “Ei nu au studiat caracterul Său.” Se pare că aici trebuie plasată linia de demarcație finală, confirmată într-un pasaj scris la câțiva ani după Minneapolis:

„În lume există numai două categorii de oameni, cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și cei care nu Îl cunosc. Omul spiritual aparține primei categorii, omul firesc aparține celei de-a doua, iar categoria de care aparținem este determinată de concepția noastră despre caracterul Tatălui și al Fiului. Pentru omul al cărui suflet este inundat de dragostea lui Isus este normal să vadă în Dumnezeu pe tatăl și prietenul lui. El poate și va învăța pe alții în armonie cu lumina care strălucește în camerele inimii lui. El va arăta oamenilor singura cale de la păcat la neprihănire, descoperind lumii caracterul Celui care este calea, adevărul și viața” (RH 2 oct., 1891).

Fecioarele din ultima generație se plasează într-una dintre cele două categorii prin concepția lor despre caracterul Tatălui și al Fiului. Care este concepția corectă? Pentru fecioarele înțelepte, Dumnezeu este Tatăl și Prietenul. Pentru cele neînțelepte, El este Stăpânul și Judecătorul, și nu reușesc să vadă altfel deoarece „nu au studiat caracterul Său.”

În marea Sa îndurare, Dumnezeu a trimis poporului Său o foarte prețioasă solie, ca ei să poată înțelege că „singura cale de la păcat la neprihănire” este prin descoperirea caracterului lui Dumnezeu, așa cum a fost el prezentat lumii în Isus Hristos. Acel caracter nu vine prin educație, cultură sau exercitarea voinței, ci prin “implantarea unei noi naturi” în inima omenească, realizată de Duhul Sfânt.

Această solie este chiar esența strigătului de la miezul nopții: “Iată Mirele, ieșiți-I în întâmpinare!” Este invitația la nuntă, apelul lui Dumnezeu ca poporul Său să accepte implantarea unei noi naturi, natura divină descoperită în Hristos, singura cale de la păcat la neprihănire.

În același articol din Review, ea spunea:

„Satana și-a aruncat umbrele de-a lungul căii fiecărei ființe omenești, ca să poată reprezenta greșit pe Dumnezeu în fața lumii. El a îmbrăcat caracterul lui Dumnezeu cu atribute satanice, în totală contradicție cu adevărul. El L-a zugrăvit ca pe o ființă plină de răzbunare, ca pe un legiuitor a cărui lege este dincolo de posibilitatea omului de a o ține, și a implantat vrăjmășie în inima păcătosului, ca omul neregnerat să fie în rebeliune împotriva lui Dumnezeu.

„Aceasta este impresia pe care a produs-o Satana asupra minții omenești. Cei care prezintă legea ca fiind o transcriere a caracterului lui Dumnezeu vor aduce în solia lor tema principală a acestui subiect, prezentând dragostea Tatălui și a Fiului. Când se face acest lucru, umbra celui rău va fi îndepărtată din inimile oamenilor, iar lumina clară a dragostei lui Hristos, luminând capacitatea de înțelegere, va descoperi caracterul lui Dumnezeu ca fiind infinit în milă. Păcătoșii vor privi la Hristos ca fiind și doritor și capabil să curețe de orice păcat. Ei vor privi la Dumnezeu nu în mânia Lui, ci în lumina strălucitoare a dragostei Sale. Dragostea Sa va fi văzută dincolo de orice dragoste omenească, fără egal” (RH 2 oct., 1891).

Ce privilegiu înalt este să fii parte a vocii care anunță că a sosit nunta Mielului, că Mirele este gata și abia așteaptă să îmbrace pe mireasa Sa cu haine de sărbătoare, “in subțire, strălucitor și curat”!
